

lems Udtalelser, kan derfor kun ramme en Virksomhed, som ikke staaer under, eller idetmindste ikke nyder Understøttelse af den danske Regjering. Naar det ærede Medlem talte om Christendommens Indførelse i Grønland, saa troer jeg, at han derved begik en Feil; thi Grønlænderne ere nu lige saa gode Christne som en stor Deel af Befolkningen her i Landet, og man kan altsaa ikke tale om, at Christendommen indføres deroppe, idet den allerede har været indført i en længere Aarrække. Den grønlandste Mission er tillige bleven omstalt af et andet æret Medlem, nemlig af Folkethingetsmanden for Ribe Amt Edle Valgkreds (Kühnel). Han gjorde mig opmærksom paa, at det, som det væsentlig gjælder om, er at skaffe indfødte Præster tilveie. Dette er uægtelig det Rette, og det er ogsaa et Maal, som man i flere Aar har søgt og fremdeles søger at naae. Man kan imidlertid ikke strax tilveiebringe Grønlændere, som ere istand til at modtage Ordination og fungere som Præster deroppe. De maae først have en Uddannelse, som tilstræbes gennem Seminarierne, og jeg troer, at Udbygten til, at Bestræbelserne i denne Retning skulle lykkes, maae siges at være i Tiltagen. Det ærede Medlem vil altsaa see, at man virkelig er kommen ind i det Spor, som efter hans Mening er det rette. Iøvrigt maa jeg tilstaae, at den Deel af Budgettet, som handler om den grønlandste Mission, er et af de svageste Punkter i det Budget, som jeg har den Pligt at forelægge og forsvare. Efterhaanden maa man imidlertid komme til den Overbeviisning, og jeg for mit Bedkommende er kommen dertil, at det vilde være heldigst, om Missionen blev sat i et andet Forhold til den øvrige Administration paa Grønland, end nu er Tilfældet. Det er jo nu saa, at en heel Deel af Administrationen, nemlig den civile, hører ind under eet Ministerium, medens Missionen hører ind under et andet Ministerium, og det, at de to Brancher af Administrationen deroppe saaledes maae forekomme sig selv at staae under to forskjellige Herrer, indeholder

efter min Mening for en stor Deel Grunden til den Misstemning, som ganske vist er tilstede mellem Handelsdirectionen og Missionen. Jeg troer derfor, at man maa komme til at ordne Forholdene paa en saadan Maade, at de to Brancher henlægges under det samme Ministerium, og at i alt Fald Missionen, om den end ikke bliver underordnet Handelsdirectionen, dog bliver indordnet derunder. Min anden Grund til at ønske et saadant nærmere Forhold mellem de to Brancher, er, at det er aldeles klart, at det om nogle Aar vil vise sig umuligt for Missionen at holde sig med de Midler, der nu ere tilstede, saa at det altsaa bliver nødvendigt, at der fra Statens Side gives et større Bidrag til de geistlige Forholds Ordning deroppe. Ogsaa dette mener jeg, er Noget, som taler for at arbejde hen til at forbinde Handlen og Missionen med hinanden. Det ærede Thing vil ikke have kunnet undgaae at bemærke, at Missionens Budget for en væsentlig Deel er baseret paa, at man forbruger de Capitaler, som i sin Tid ere givne til Missionen. Det kunde synes noget besynderligt paa denne Maade at opbruge Capitalerne; men det Besynderlige deri bliver dog formindstet, naar man veed, hvorfra disse Capitaler have deres Oprindelse. De ere nemlig for en stor Deel komne tilveie ved Tilskud fra Staten, idet de private Legater kun udgjøre en forsvindende Deel af den hele Capital, som Missionsvæsenet nu raader over. Legaterne og Tilskuddene fra Statskassen ere nu i sin Tid givne til Missionsvæsenet i det Hele, og ikke særligt til den ene eller den anden Mission; men den Missionsvirksomhed, som først havde et større Omfang fra Danmarks Side, var rettet paa Ostindien, og som Følge deraf er ogsaa den største Deel af Missionens Capitalformue den saakaldte „ostindiske Missions“ Formue. Jeg gjør denne Bemærkning for strax at imødegaae den Indvending, at et saadant Forbrug af Capitalerne ikke er den Maade, hvorpaa man skal bevirke, at Folk skænte Legater til Missionen, thi som de ærede